

R VAN RIESSEN

EEN ANNE KRAMER-THRILLER

RADELOOS

‘Het gaat de verkeerde kant op zo. Met jou.’

Eerenbergs woorden klonken zacht maar de betekenis ervan drong zeker tot Anne door. Ze knikte.

‘Weet je wat jouw probleem is? Jij hebt jarenlang zonder onderbreking in deze loodzware functie doorgewerkt en dat houdt geen mens vol, zelfs jij niet. Het was allang de hoogste tijd om eens een tijd je gezicht hier niet te laten zien. Dus ik kom je een besluit medelen: Herman vervangt jou en jij neemt een sabbatical.’

‘Vanwege dat glas?’

‘Welnee,’ zei de hoofdcommissaris glimlachend. ‘Van Bree heeft wel wat meer verdiend dan alleen een glas water in zijn gezicht en jij hebt wat dat betreft ieders sympathie. “Ze verdient een lintje,” zei Evert Galesloot toen ik het hem vertelde. Alleen naïeve Veerle moet nog wat ervaring opdoen met het eeuwige wangedrag van onze nieuwbakken hoofdofficier.’

Hij zuchtte. ‘Maar jij, jij bent wel echt aan het eind van je Latijn, Anne. Je moet er tussenuit. En niet een weekje of wat, maar echt een flinke periode. Opladen, uitrusten, verwerken, dat soort dingen.’

‘Zo erg is het nou ook weer niet,’ wierp ze tegen. ‘Een week of drie en dan...’

‘Dan ben je wel over de man heen van wie je hield, die jou glashard heeft verraden en die vervolgens werd doodgeschoten? En dit is nog niet eens de eerste keer dat je een partner hebt verloren.’

‘Harold was mijn partner niet meer.’ Haar gezicht ver-

strakte en ze kruiste haar armen voor haar borst. ‘Daar heb ik allang afscheid van genomen.’

Eerenbergs rechterwenkbrauw ging omhoog. ‘Maar je woont nog in het huis dat je met hem deelde. Elke dag kom je hem tegen als je thuiskomt, lijkt me.’ Hij keek met een schuin oog naar de scherven van de koffiemok die over de vloer verspreid lagen. ‘En dat helpt, denk je?’

‘Ik heb al zijn kleren en spullen naar het Leger des Heils gebracht. Behalve zijn hardloopschoenen.’

‘Waar zijn die?’

Ze wees op het raam. ‘In de Prinsengracht. Ik zag ze te laat, ze lagen onder het bed. Dus die heb ik van drie hoog het raam uit gegooid.’

Eerenberg schudde zijn hoofd. ‘Anne, ook dan gaat het niet weg en gaat het niet over. Je hebt ruim twaalf jaar vol spanning en ook verlies achter de rug. Dat vreet aan iedereen, ook aan Anne Kramer. Dus je gaat gewoon een half jaar weg. Sabbatical. Punt uit.’

Ze kende haar baas, trok een zuinig mondje. ‘Twee maanden,’ zei ze toen.

‘Vier.’

‘Drie dan. Laatste bod.’

Hij glimlachte. ‘Goed. Drie maanden en vooral weg van hier. Verkoop je huis voor mijn part en koop wat anders. Ga desnoods een boerderijtje verbouwen of zo.’

‘Dacht je dat ik geld te veel heb? Ik laat dit wel opnieuw schilderen.’ Ze dacht even na. ‘Ik denk dat ik er inderdaad even echt uit ga.’

Er viel een lange stilte.

‘Je wilt naar...’ zei Eerenberg toen. ‘Zou je dat wel doen? Hij heeft een andere identiteit, maar geen andere inborst, Anne. Hij is niet veranderd. Een boef blijft een boef.’

Hoe wist Eerenberg dat toch meteen? Geschrokken keek ze hem aan.

‘Herman,’ was zijn simpele verklaring. ‘Hij heeft me over zijn zorgen verteld. Niet alleen over jouw gedrag, maar ook over wat er destijds is gebeurd. Over je nachtelijke ontvoering naar de Ardennen. Niemand kan het je verbieden om met die vent om te gaan, Anne. Want de crimineel Maurice de Vries bestaat niet meer en bovendien hebben we hem nooit ergens voor kunnen veroordelen. Tot aan het moment dat we dat wel kunnen, is hij een onschuldige Nederlandse, herstel, nu Zuid-Afrikaanse staatsburger.’

‘Hij heeft ook nog maar nauwelijks de kans gehad om...’

Eerenberg zuchtte. ‘Me dunkt. Hij heeft de beste kans gekregen die maar mogelijk was. Het onderste uit de kan, Anne! Hij heeft het knap gespeeld, dat moet ik hem nageven. Het ministerie van Veiligheid heeft meneer van alle gemakken voorzien. Geld, identiteit, stopzetten van het onderzoek naar zowel zijn drugshandeltjes als de moord op Brown én ook nog een ongeëvenaard stukje handjeklap met de regering van Zuid-Afrika.’

‘Brown deed hij om mij te redden...’

‘Zegt hij, maar we weten het niet. Ik weet niet alles, alleen dat de CNI zo bang was dat hij zou gaan praten dat ze er alles voor over hadden dat hij zou vertrekken. Maar hij blijft fout, Anne. Het gaat om de binnenkant. Die is niet veranderd, lijkt me.’

‘Je kent hem niet.’

‘En jij klinkt als een verliefde bakvis.’

Anne voelde woede in zich opborrelen, maar hield zich in. Wat wist Eerenberg hier nou van? Mannen...

‘Misschien wil ik hem wel spreken om te bevestigen dat jij gelijk hebt.’

‘En als ik ongelijk heb, kom je dan nooit meer terug?’

Was dat zijn angst? Dat ze nooit meer terug zou ko-

men? Opeens voelde ze een warme genegenheid voor de oude hoofdcommissaris. Het was een gevoel dat ze al een hele tijd voor niemand meer gevoeld had.

‘Ik kom terug,’ zei ze zacht. ‘Natuurlijk kom ik terug. Beloofd.’

Wat moesten ze aan het hoofdbureau met een chef die er met haar gedachten niet bij was en als een gestreste kip rondliep? Eerenberg had gelijk. Er waren twee opties: blijven, alle aandacht richten op het werk en uiteindelijk toch afbranden, of wegwezen. Het leek zo makkelijk, tussnwegen waren er niet.

Eerenberg vertrok weer en voor Anne volgde er een doorwaakte nacht. Aan het eind daarvan belde ze Herman van Hoogen.

‘Ik snap dat je ergens met je zorgen heen moest en ik neem je niks kwalijk,’ zei ze. ‘Maar doordat je Eerenberg over Maurice hebt verteld, heb je jezelf wel drie maanden dubbel werk bezorgd.’

Ze vroeg hem iedereen die ochtend te verzamelen in de grote researchkamer.

Met kloppend hart fietste ze even later naar het bureau. Het was een route over de Prinsengracht die ze al honderden keren gefietst had, vaak kwam ze dezelfde mensen tegen. Iedereen groette elkaar op deze dag, leek het wel. De Prinsengracht was een van de drukste grachten, maar zo in de ochtend had het meer weg van een dorp. Wat zou ze dit missen!

Het gesprek met Eerenberg, het besluit, gaf rust. Ze stalde haar fiets en liep de trappen op, de gangen door. Vanuit de grote researchkamer klonken stemmen. Het zat er stampvol, geen vrije stoel meer te vinden. Toen ze binnenstapte, viel er een beklemmende stilte. Iedereen besepte dat dit niet *‘business as usual’* was.

Daar stond Anne: vermoeide trekken op haar gezicht,

het haar wat slordig opgestoken alsof ze zich verslapen had en nogal haastig het huis uit gerend was. Iedereen staarde haar gebiologeerd aan. Ze slikte haar emotie weg, zocht naar de juiste woorden om te beginnen. Haar stem was zachter dan normaal. Achterin moesten ze hun best doen om geen woord te missen.

‘Goed. Ik heb iets te melden. In de afgelopen maanden ben ik niet de gezelligste geweest en ook niet de meest begripvolle. Ik heb sommigen van jullie soms echt onvriendelijk behandeld en dat spijt me heel erg. Gelukkig waren jullie in goed gezelschap. Jullie weten ongetwijfeld wat mijn laatste stunt is geweest en als een van jullie de hoofdofficier een glas water in zijn gezicht had gesmeten, had ik je eruit gelazerd. Zoiets hoor je niet te doen. Maar ik kon mijn emoties even niet meer beheersen.’

Er werd eerst gegrinnikt, toen gelachen en uiteindelijk schaterde iedereen het uit. De spanning was eraf.

‘Ja, lach maar. Maar ik heb gemerkt dat ik wel aan het eind van mijn Latijn ben, zoals Eerenberg het verwoordde. Hij vindt dat ik weg moet en ik heb hem gelijk gegeven.’

‘Wat?!’ Dirk van der Veer, een boom van een vent, kwam half overeind. ‘Ben je ontslagen?’

Anne hief bezwerend haar handen. ‘Nee, Dirk. Zo erg is het allemaal niet. Maar als ik mijn werk in de toekomst goed wil doen en niet elke week met dingen naar het hoofd van gezagsdragers wil gaan gooien, moet ik er echt even tussenuit.’

Ze zag hier en daar collega’s instemmend knikken.

‘Hawai,’ klonk het van achteruit. ‘Erg mooi weer in deze tijd van het jaar.’

Ze lachte. Het voelde goed, hier stond weer even de oude Anne Kramer; benen een beetje uit elkaar, de armen voor de borst gekruist.

Ze keek de zaal in, al die vertrouwde gezichten staarden haar aan.

‘Ik ga er drie maanden tussenuit, mensen.’ Ze keek naar Herman naast haar. ‘Jullie krijgen de beste vervanger die jullie je maar wensen kunnen en straks willen jullie me waarschijnlijk niet meer terug.’

Er ging rumoer op; hier en daar applaudisseerden mensen. Kreten van bijval klonken van alle kanten.

Anne stak beide armen omhoog, maande tot stilte. Het was klaar, het moment was aangebroken om iedereen te bedanken voor het begrip in de afgelopen tijd.

Herman deed een stap naar voren. ‘Ik denk dat ik hier namens iedereen spreek. Doe het een tijdje rustig aan, ga op reis en ontspan. Dat zal je goed doen, wij willen je in elk geval nog lang niet kwijt.’

Iedereen ging staan, het klaterende applaus hield lang aan. Ontroerd liep Anne de researchkamer uit.

Haar telefoon ging. Ze viste het toestel uit haar tas. Onbekend nummer, zag ze. Dat kon hij zijn. Ze aarzelde. Zou ze wel of niet? Uiteindelijk stond ze stil en nam op.

‘Anne Kramer.’

‘Ik heb uit zeer betrouwbare bron dat je de nieuwe hoofdofficier een glas water in zijn ponem hebt gesmeten, dus ik dacht: laat ik dat eerst even checken voor ik het in de krant zet.’

Ze zuchtte. ‘Paul...’

Paul de Bie, journalist van *Het Parool*, lachte fijntjes. ‘Tja, het is natuurlijk wel nieuws.’

‘En als ik nou zeg dat ik geen commentaar heb?’

‘Dan weet ik dat je niet tegen me wilt liegen. En dan zet ik dat erin.’

‘Maar ik weet ook dat jij geen mogelijke bronnen wilt beschadigen die je in de toekomst nog van heel veel scoops kunnen voorzien.’

Hij zuchtte. 'Goed, ik publiceer niks over dat glas. Maar *off the record*: hebben jullie ruzie?'

'Al jaren. Ik snap niet dat ze hem daar hebben neergezet. Loopt nooit goed af, kan ik nu al voorspellen. Ook *off the record*, uiteraard. Als hij het ernaar maakt, ben jij de eerste die het hoort.'

'Maar hoe moet dat dan verder?'

'Geen idee,' zei ze nonchalant. 'Hou het er maar op dat er een afkoelingsperiode is ingegaan, Paul.'

'Een afkoelingsperiode? Nou, nou. En hoe dan? Praten jullie even niet met elkaar of zo?'

'Even niet, nee. En even is een maandje of drie, want deze mevrouw gaat er een tijdje tussenuit. Helemaal naar het andere einde van de wereld, snap je?'

'Ja...' hakkelde hij, 'dat snap ik, maar...'

'En Paul...'

'Ja?'

'Heb de moed niet om me te bellen...'

*

Marjan stond op het strand naast de kleding van Julia in het kuiltje. Captain Bonnett was in gesprek met de twee agenten en liet haar waar ze was.

Dit kon niet waar zijn. Die vreselijke eerste gedachte drong ten volle door. Nee, dat kon niet waar zijn; haar meisje kon goed zwemmen, had al haar diploma's. Ze begon te rennen.

Een agent kwam achter haar aan, greep haar beet, bevreemd als hij was dat ze te dicht bij de krokodillen zou komen, en zette haar weer naast het kuiltje.

De agenten hadden net tegen Bonnett verteld dat zij zelf al naar de roofdieren toe waren gelopen om te kijken of daar resten van het meisje te vinden waren. De voorste

agent was stap voor stap dichterbij gekomen, zich voorbereidend op een gruwelijke aanblik. Een van de monsters was daadwerkelijk in zijn richting gekomen, en ook behoorlijk snel, voor de logge zeven meter die het mee moest sjouwen. De agent had geen confrontatie met dit beest gewild. Zijn collega had zijn pistool aangelegd en had vlak voor het dier in het zand geschoten. De krokodil had ingehouden. Na nog een paar schoten waren de beesten ten slotte het water in gekropen. Het had de mannen de gelegenheid gegeven de plek te inspecteren waar ze hadden gelegen, maar er was niets te zien geweest.

Marjan stond er volkomen machteloos bij. Bonnett sloeg een arm om de snikkende vrouw heen, bracht haar terug naar de truck en bleef maar tegen haar praten in een poging haar op haar gemak te stellen. Hij stak haar een veldfles toe.

‘Hier, drink wat. Hoelang bent u al in Zuid-Afrika?’

‘Sinds gisteravond pas, eigenlijk.’ Het duurde even voor Marjan rustiger werd.

Aangedaan veegde de agent wat zweetdruppels van zijn voorhoofd. De kans dat haar dochter gevonden zou worden was al klein, maar als ze iets zouden vinden, zou dat een afschuwelijke aanblik zijn. Hij had zelf kinderen, het idee dat zijn dochter hier op het strand... Hoe moest hij deze vrouw de waarheid vertellen? Zwijgen kon hij niet lang. Er was geen enkel hard bewijs. Maar het meisje bleef weg, haar kleren waren teruggevonden, samen met telefoon en geld. Dat vertelde Bonnett genoeg. Ieder weldenkend mens wist wat zich hier in het water moest hebben afgespeeld.

Hij aarzelde en zag ze aan de vloedlijn liggen. Prachtige beesten; meestal leken ze te slapen, soms verdwenen ze zachtjes en zonder haast onder water. Af en toe stak er één de kop omhoog met de bek wijd open. Indrukwek-

kend, afschrikwekkend, maar niet iedereen was verstandig geweest in de afgelopen jaren. En dit meisje dus ook niet. Er stonden niet voor niks waarschuwingborden op het strand.

‘Mevrouw... Ons onderzoek wijst in de richting van een vreselijke gebeurtenis toen uw dochter aan het zwemmen moet zijn geweest.’

Uit de keel van Marjan klonk een diepe grom. Krokodillen. Dit kon niet waar zijn. Julia was van alles maar niet gek. Haar slimme, mooie, ambitieuze dochter zou nooit zomaar tussen de krokodillen... Julia was een ondernemende tante, een eigenwijs dwarskopje, maar zo dom zou ze nooit zijn.

Verslagen zaten Joanne en Claire in het guesthouse. Twee agenten waren net vertrokken. Ze hadden uitgebreid onderzoek gedaan, alles op de kop gezet en alle spullen en kleren van de drie meiden op een bed uitgestald. Een van de agenten had Joanne en Claire opdracht gegeven hun eigen ondergoed uit de hoop kleren te halen. Wat overbleef moest van Julia zijn. Verbaasd hadden ze elkaar aangekeken. Waarom wilden ze dat? Maar ze hadden niets van de gezichten van de agenten kunnen aflezen. Uiteindelijk hadden de mannen de overgebleven slipjes van het bed geraapt en waren vertrokken.

Nu zaten ze er als geslagen honden bij. In plaats van een gezellig afscheid was het een drama geworden. Julia had hier moeten zijn, met z'n allen aan tafel, een glas wijn in de hand en iets lekkers te eten. Lekker kletsen om alle mooie belevissen van de afgelopen maanden op te halen.

Er werd op de deur geklopt. Claire stond op en deed de deur open. De vrouw in de deuropening moest Julia's moeder zijn, wist ze direct. De gelaatstrekken, de kleur van het haar.

Ze barstte in tranen uit en viel de vrouw om de hals. Die duwde het meisje van zich af.

‘Jullie moeten mij precies vertellen wat hier is gebeurd!’

Dit was geen vriendelijke ontmoeting. Marjan was woest, verward en wanhopig tegelijk. Het werd een verhoor door een bitse moeder die alles uit die twee meiden wilden persen alsof daarmee haar dochter alsnog terug zou komen.

Voor Marjan was dit de enige manier om hiermee om te gaan: iedereen wakker schudden en aan het werk zetten, alles gericht op het terughalen van Julia. Zitten, huilen en afwachten waren geen opties.

Claire week achteruit en plofte terug op het bed. De twee studentes krompen in elkaar, terwijl ze toegeschreeuwd werden.

‘Waarom is dit nodig?’ snikte Joanne. ‘Wij hebben niks verkeerd gedaan. We waren er helemaal niet bij.’

‘Maar jullie hebben haar het laatst gezien,’ brulde Marjan hun toe. ‘En als je bij haar gebleven was...’

‘Maar Julia liep bij ons weg! Ze wilde per se naar dat rotstrand.’

‘Ik waarschuwde haar nog,’ zei Claire. ‘Zij wilde niet luisteren!’

Marjan stond in vuur en vlam, iedere minuut die verstreek was een verloren minuut. Julia moest hoe dan ook die avond nog gevonden worden.

‘Help me nou toch! Vertel gewoon wat je weet!’

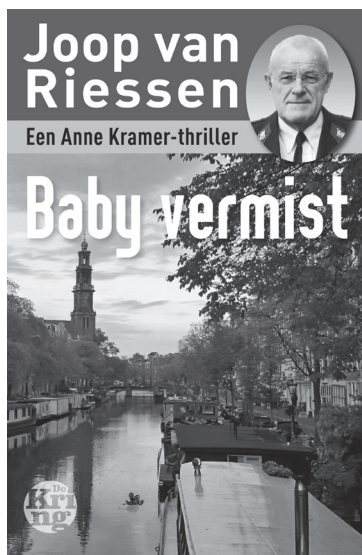
‘Maar dat doen we de hele tijd. Tegen u, tegen de politie. Wij weten helemaal niks, alleen dat ze naar het strand wilde en niet thuiskwam. Wij hebben de politie gebeld, hoor.’

Joanne stond heel voorzichtig op. ‘Julia deed soms raar... Op de universiteit al.’

Claire knikte. ‘Daar is ze ook weleens zo vertrokken,

Ook in de Anne Kramer-reeks

(Afgebeeld zijn de delen 5 t/m 11. Deel 1 t/m 4 is uitsluitend nog als eBook verkrijgbaar)